

Sygn. akt XVII AmE 29/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Wioleta Donoch

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 30 grudnia 2016 r., znak (...)

oddala odwołanie.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 29/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 30 grudnia 2016 r., znak: (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.), w zw. z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 23, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. orzekł:

1) że Przedsiębiorca: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D., posiadający numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), naruszył warunek 2.1.5. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 maja 2009 r. Nr (...),

2) za działania opisane w pkt 1 wymierzam Przedsiębiorcy: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), karę pieniężną w wysokości 21.633 zł (słownie: dwadzieścia jeden tysięcy sześćset trzydzieści trzy złote).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D., zaskarżając ją w **części tj. co do pkt 2 decyzji**, w której organ za naruszenie warunku 2.1.5. koncesji na obrót paliwami ciepłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 maja 2009 r. nr (...) wymierzył przedsiębiorcy (...) sp. z o.o. z siedzibą w D. karę pieniężną w wysokości 21.633 zł (słownie: dwadzieścia jeden tysięcy sześćset trzydzieści trzy złote).

Odwołujący zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

- 1) art. 56 ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. prawo energetyczne poprzez pominięcie w analizie jednej z dyrektyw wysokości wymiaru kary tj. dotychczasowego zachowania powoda oraz nienależyte przeanalizowanie stopnia szkodliwości oraz stopnia zawinienia powoda;
- 2) art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 80 w zw. z art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego poprzez pominięcie przy zbieraniu materiału dowodowego istotnego dowodu tj. umowy między Stronami, zgodnie z którą Firma Handlowa Eksport-Import (...) s.c. z siedzibą w J., zobowiązała się do przestrzegania przepisów powszechnie obowiązujących związanych z obrotem paliwem ciekłym, co miało wpływ na wynik sprawy i przyjęcie dużego stopnia zawinienia, a w konsekwencji nałożenie zawyżonej kary pieniężnej.
- 3) art. 77§ 1 w zw. z art. 80 w zw. z art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego poprzez ustalenie błędnej sumy przychodów powoda z tytułu sprzedaży paliwa ciekłego na rzecz podmiotu nie posiadającego koncesji w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 21 października 2015 r. co miało wpływ na wynik sprawy i przyjęcie dużego stopnia zawinienia, a w konsekwencji nałożenia zawyżonej kary pieniężnej;

Mając na uwadze powyższe zarzuty, odwołujący wniósł o:

- 1) uchylenie zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2016 r. nr (...) w zaskarżonej części tj. w zakresie pkt. 2,
- 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Ewentualnie, w przypadku braku podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji, wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2016 r. nr (...) w zaskarżonej części tj. pkt. 2, poprzez wymierzenie kary pieniężnej w wysokości (...) przychodu powoda z działalności koncesjonowanej, w roku poprzedzającym ukaranie;
- 2) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Ponadto, wniósł o:

- 3) przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów:
 - a) umowy nr (...) z dnia 01.06.2001 r. wraz z aneksem nr (...) z dnia 12.04.2007 r. - na okoliczność:
 - pozostawania przez powoda w stałych stosunkach handlowych z Firmą Handlową Export-Import (...) z siedzibą w J.;
 - zobowiązania Firmy Handlowej Export-Import (...) s.c. z siedzibą w J. do przestrzegania przepisów regulujących obrót gazem propan-butan;
 - b) Decyzji Prezesa URE z dnia 21 października 2015 r. o udzieleniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi - na okoliczność, iż Firma Handlowa (...) (...) s.c. z siedzibą w J. ponownie uzyskała koncesję na obrót paliwami ciekłymi;
 - c) sprawozdanie finansowe powoda za rok 2015 - wysokość przychodów powoda w roku 2015;
 - d) Faktury dokumentujące sprzedaż z Firmą Handlową (...) - Import (...) w okresie od 1 stycznia 2015 do 21 października 2015 - na okoliczność wysokości przychodów powoda ze sprzedaży paliw ciekłych na rzecz podmiotu nie posiadającego koncesji.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1) oddalenie odwołania,

2) przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy przesłanych na podstawie art. 479⁽⁴⁸⁾ § 1 Kpc Sądowi Okręgowemu w Warszawie -Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów przy piśmie z dnia 14 lutego 2017 r., znak: (...) - na okoliczność prawidłowości zaskarżonej decyzji,

3) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu, tj. decyzji Prezesa URE z dnia 20 maja 2009 r. nr (...), załączonej do niniejszej odpowiedzi, na okoliczność uzyskania przez Powoda koncesji na obrót paliwami ciekłymi i treści warunku 2.1.5. tej koncesji,

4) dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentu, tj. decyzji Prezesa URE z dnia 1 grudnia 2019 r., znak: (...), załączonej do niniejszej odpowiedzi, na okoliczność dotychczasowego zachowania Powoda i jego karalności za naruszenie warunku 2.1.2. koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 20 maja 2009 r., Nr (...) udzielił koncesji na obrót paliwami ciekłymi przedsiębiorcy - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. na okres od 1 czerwca 2009 r. do 31 grudnia 2025 r.

Przedsiębiorca - w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 21 października 2015 r. zawierał z M. D. i A. D., prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą: Firma Handlowa Eksport Import „(...)” S.c. z siedzibą w J. transakcje sprzedaży gazu płynnego, który w tym okresie nie posiadał wymaganej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, albowiem ważność udzielonej im koncesji upływała w dniu 31 grudnia 2014 r.

Firma Handlowa Eksport-Import „(...)” S.c. od dnia 1 stycznia 2015 r. mogła prowadzić obrót tym paliwem bez wymaganej prawem koncesji jedynie do kwoty 10 tysięcy euro.

Wobec przekroczenia - od dnia 8 stycznia 2015 r. do dnia 21 października 2015 r. - rocznego limitu 10 tys. euro w obrocie gazem płynnym, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy - Prawo energetyczne oraz wobec upływu terminu ważności koncesji na obrót paliwami ciekłymi, M. D. i A. D., prowadzący wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą: Firma Handlowa Eksport Import „(...)” S.c., nie byli uprawnieni do wykonywania działalności w zakresie obrotu gazem płynnym LPG.

Powód w okresie od dnia 8 stycznia 2015 r. do dnia 21 października 2015 r. zawierał z M. D. i A. D., prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą: Firma Handlowa Eksport Import „(...)” S.c. z siedzibą w J. transakcje sprzedaży gazu płynnego, która to firma od dnia 1 stycznia do dnia 21 października 2015 r. nie posiadała koncesji na obrót paliwami ciekłymi (termin ważności koncesji upłynął w dniu 31 grudnia 2014 r.)

Jedynym dostawcą gazu płynnego był w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 października 2015 r. powód, załączna kwota zakupu we wskazanym wyżej okresie wyniosła 360.094,05 zł.

W okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 października 2015 r. powodowa firma osiągnęła obrót paliwami ciekłymi w wysokości 430.597,18 zł.

Wartość sprzedanych paliw płynnych firmie (...) w okresie od 8 stycznia 2015 r. do 21 października 2015 r. wyniosła ogółem 469.282,15 zł.

Przychód Przedsiębiorcy w roku 2015 wyniósł ogółem (...)zł, przy czym przedsiębiorca uzyskał zysk z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w wysokości (...)zł.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym oraz postępowaniu sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zaważył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie bezsporne były ustalenia faktyczne, również bezsporny w sprawie jest fakt samego naruszenia koncesji w jej punkcie 2.1.5. Przedsiębiorca nie zakwestionował, że dokonywał sprzedaży gazu podmiotowi, który nie posiadał stosownej koncesji na obrót paliwami ciekłymi w sytuacji przekroczenia rocznej wartości obrotu w myśl art. 32 ust. 5 ustawy – Prawo energetyczne. Spór w niniejszej sprawie dotyczy w zasadzie wysokości nałożonej kary pieniężnej.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.) – obowiązującą w dacie wydania zaskarżonej decyzji, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Treść powołanego wyżej przepisu wskazuje, że samo naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego oraz wymierzenia na tej podstawie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej.

Brzmienie powołanego wyżej przepisu przesądza zatem o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, przewidując tym samym bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej.

Przepis ten stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy. Stąd też nawet niezawinione działanie przedsiębiorcy uprawnia organ regulacyjny do nałożenia kary pieniężnej przy wystąpieniu naruszenia warunków koncesji.

W tym miejscu należy wskazać, że przez zaakceptowanie warunków udzielonej koncesji, odwołujący zaakceptował również obowiązek ujęty w jej punkcie 2.1.5.

Warunek 2.1.5. koncesji przyznanej powodowej spółce stanowi, że „Koncesjonariusz nie będzie zawierać umów kupna-sprzedaży paliw ciekłych z przedsiębiorstwami energetycznymi, które nie posiadają stosownej koncesji w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy - Prawo energetyczne”.

W ocenie Sądu, w sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na odwołującego kary pieniężnej za działanie określone w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne. Przede wszystkim przedsiębiorca zaakceptował warunki udzielonej mu koncesji, m.in. również obowiązek ujęty we wskazanym wyżej punkcie. Istotne jest, że wymagania koncesji nakazywały przedsiębiorcy podjąć wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia najwyższych standardów sprzedaży paliw ciekłych podmiotom, z którymi przedsiębiorca zawarł umowy. Kwestia ta nie jest sporna w sprawie. Powód zarzucił w związku z zaskarżeniem decyzji w zakresie wysokości nałożonej kary pieniężnej, pominięcie w analizie wysokości wymiaru kary dotychczasowego zachowania powoda oraz w jego ocenie nienależyte przeanalizowanie stopnia szkodliwości oraz stopnia zawinienia powoda.

W przedmiotowej sprawie podkreślenia wymaga, iż kwestia winy nie ma znaczenia, albowiem z punktu widzenia przepisów ustawy – Prawo energetyczne, w szczególności treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy, istotny jest sam fakt jego naruszenia, poprzez naruszenie warunków koncesji, bez konieczności wykazywania zawinionego działania przedsiębiorcy.

Z kolei w myśl z art. 56 ust. 3 P.e. - wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 tego artykułu nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Zgodnie natomiast z art. 56 ust. 6 P.e. ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Przechodząc w tym miejscu do kwestii wymiaru nałożonej na odwołującego kary pieniężnej, której wysokość odwołujący kwestionował, należy wskazać, że przychód Przedsiębiorcy ogółem w roku 2015 wyniósł (...)zł. Z Rachunku zysków i strat w roku podatkowym 2015 wynika, że przedsiębiorca uzyskał zysk z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej (...)zł (k. 23 akt adm.). Z kolei z działalności objętej koncesją (...)zł (k. 25 akt adm.).

Sąd stwierdził, iż w okresie od dnia 8 stycznia 2015 r. do dnia 21 października 2015 r. powód zawierał z M. D. i A. D., prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą: Firma Handlowa (...) s.c. z siedzibą w J. transakcje sprzedaży gazu płynnego, która to firma od dnia 1 stycznia do dnia 21 października 2015 r. nie posiadała koncesji na obrót paliwami ciekłymi (termin ważności koncesji upłynął w dniu 31 grudnia 2014 r.), a która przekroczyła roczne limity na obrót paliwami, które wynoszą 10 tys. euro brutto. Sąd stwierdził, że strony zawarły w ty okresie umowy na łączną kwotę 429.282,15 zł.

W związku z tym stopień zawinienia przedsiębiorcy jest duży, wobec braku wcześniejszej prawidłowej kontroli prowadzenia swojej działalności, w sytuacji gdy powód jest jedynym dostawcą gazu dla wskazanej wyżej firmy. Strony prowadziły swoją działalność przez dziesięć miesięcy bez stosownych zezwoleń na wykonywanie dotychczasowej działalności. Powód wobec tego przez dziesięć miesięcy nie był w stanie określić, braku wymaganych zezwoleń, co w ocenie Sądu negatywnie rzutuje na możliwości prawidłowego wykonywania swojej działalności. Brak zatem dołożenia po stronie przedsiębiorcy należytej staranności w prowadzeniu działalności koncesjonowanej i naruszenia jej postanowień, regulowanej przez państwo, świadczy o dużej szkodliwości czynu powoda. Dodać bowiem należy, że na powoda była już wcześniej nałożona kara pieniężna za naruszenie warunku 2.1.2. dotyczącego sprzedaży paliw ciekłych przedsiębiorcom energetycznym, które nie posiadają stosownej koncesji w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy – Prawo energetyczne decyzją z URE z dnia 14 maja 1999 r., ważna do 31 maja 2009 r. (k. 43 i nast., k. 45v akt sąd.), czego powód nie kwestionował. Wymierzona wówczas kara została ustalona na poziomie (...) przychodów z działalności koncesjonowanej.

Uwzględniając natomiast możliwości finansowe Przedsiębiorcy Sąd uznał, że wymierzona przez Prezesa URE kara pieniężna w wysokości 21.633 zł jest karą łagodną w danych okolicznościach sprawy, stanowi bowiem jedynie (...) % przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej za rok 2015, oraz biorąc również pod uwagę fakt, że nie było to pierwsze naruszenie przepisów przez przedsiębiorcę.

Z tego też względu Sąd uznał, że powyższa kwota nie jest karą zbyt surową w stosunku do stopnia zawinienia, jak również szkodliwości czynu. Sąd ustalając wysokość kary pieniężnej jakkolwiek określa ją w sposób ocenny, jednakże nie dowolny. Przy wymiarze kary pieniężnej należy wziąć pod uwagę szereg kryteriów mając na względzie stan faktyczny sprawy. W przedmiotowej sprawie zatem, wartość procentowa ustalona została na minimalnym poziomie, albowiem górna granica kary wynosi 15%. W niniejszej sprawie wzięto pod uwagę, że naruszenie ww. przepisów nie nastąpiło po raz pierwszy. Zachowanie przedsiębiorcy ocenić zatem należy jako naganne, albowiem pomimo wcześniejszego ukarania podmiotu za tożsame naruszenie, ponownie do tego rodzaju naruszenia doszło.

Ważnym aspektem w określeniu wysokości kary jest fakt, iż zawieranie przez powoda umów z kontrahentem trwało aż dziesięć miesięcy, okres ten w ocenie Sądu był długotrwały. Zdaniem Sądu wysokość nałożonej na przedsiębiorcę kary stanowić będzie karą adekwatną, a zatem wystarczającą dla realizacji jej celów w tym aspekcie. Dodać przy tym należy, iż zachowanie przedsiębiorcy wywołuje skutki negatywne dla stabilności rynku paliwa w wymiarze lokalnym, który kontrolowany jest przez państwo, dlatego też szkodliwość czynu jest większa niż znikoma. Podkreślenia wymaga przy tym, że przedsiębiorca, który uzyskał koncesję od państwa powinien w rzetelny sposób wywiązywać się z nałożonych na niego obowiązków. Uznanie, że szkodliwość czynu dokonanego przez przedsiębiorcę była większa niż znikoma uniemożliwia odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej.

Reasumując, w ocenie Sądu, kara pieniężna we wskazanej wyżej wysokości będzie pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a zatem będzie zarówno realną, jak i odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu oraz wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań. W ocenie Sądu sytuacja finansowa odwołującego przedsiębiorcy pozwala na uiszczenie kary w wysokości 21.633 zł bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa, co jednak nie będzie stanowić nadmiernego obciążenia finansowego dla powoda. Niemniej jednak kara pieniężna, aby mogła spełnić swoją funkcję musi być dla podmiotu odczuwalna. Przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną ponosi bowiem odpowiedzialność za swoje działania sprzeczne z prawem nie tylko w kontekście wpływu na własną działalność, ale również na działalność koncesyjną prowadzoną przez pozostałe podmioty. Dodać w tym miejscu należy, że postanowienia umowy pomiędzy powodem a jego kontrahentem nie mają znaczenia dla niniejszego postępowania, albowiem sprawa dotyczy naruszenia koncesji, która została udzielona powodowej spółce i to na powodzie spoczywa obowiązek przestrzegania jej postanowień. Powód nie może podnosić, że kontrahent sam powinien wiedzieć, że nie uzyskał wymaganej koncesji i przerzucać odpowiedzialności na kontrahenta. Uzyskując koncesję na obrót paliwami ciekłymi powód zobowiązał się tym samym do profesjonalnego wykonywania nałożonych koncesją zadań. Podkreślenia wymaga bowiem, że udzielenie koncesji konkretnemu podmiotowi jest reglamentowane przez prawo, ilość udzielanych koncesji jest zatem ilościowo ograniczona, dlatego też podmioty posiadające koncesję winny wykonywać obowiązki koncesyjne na najwyższym poziomie, w zamian za korzyści jakie daje podmiotom udzielona koncesja.

Dodać w tym miejscu należy, że profesjonalizm przedsiębiorcy powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania: postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności. Wzorzec należytej staranności musi uwzględnić zwiększone oczekiwania co do zawodowych kwalifikacji koncesjonariusza-specjalisty, co do jego wiedzy i praktycznych umiejętności skorzystania z niej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., IV CK 100/05, Legalis 92763).

Przepis art. 355 § 2 k.c. wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. To przemawia za tym, że przedsiębiorca obowiązany jest do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat sposobu wykonywania koncesjonowanej działalności. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest również posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił.

Sąd stwierdza, że takie działanie było obowiązkiem powodowej spółki przez cały okres współpracy ze swoimi kontrahentami. Przedsiębiorca bowiem, jako profesjonalista w branży paliwowej, działający na podstawie koncesji już od 1999 r., winien w sposób możliwie jak najbardziej profesjonalny i zorganizowany wykonywać postanowienia udzielonej mu koncesji. Profesjonalny przedsiębiorca, jakim zapewne jest powód ponosi odpowiedzialność za skutki sposobu prowadzenia działalności. Powód bowiem jako spółka z ograniczoną odpowiedzialnością należy do podmiotów o wysokich możliwościach organizacyjnych, stąd przerzucanie przez niego odpowiedzialności na kontrahenta, w sposób negatywny świadczy o rzetelności wykonywanej przez niego działalności reglamentowanej, co istotne - przez państwo.

Zdaniem Sądu kontrola posiadania przez kontrahentów koncesji odbywać się powinna u powoda na bieżąco. W normalnym przypadku, w razie stwierdzenia, iż odbiorca dokonujący zakupu gazu do dalszej odsprzedaży nie posiada koncesji lub ją utracił Spółka niezwłocznie wstrzymuje dostawy gazu. W przedmiotowej sprawie powód przez okres 10 miesięcy nie ustalił, że kontrahent działa bez koncesji i w tym okresie prowadził sprzedaż gazu płynnego. W myśl warunkom koncesji, to powód **był obowiązany do zaniechania zawierania umów z przedsiębiorcą energetycznym, który nie posiada stosowanej koncesji, w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy.**

W związku z powyższym nałożona na powoda kara pieniężna jest adekwatna do naruszenia, a jej wysokość określona w sposób prawidłowy.

Odnosząc się natomiast do zarzutów powoda dotyczących naruszenia przez Prezesa URE przepisów procedury administracyjnej, należy stwierdzić, że ewentualne naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w toku prowadzonego postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania przed tutejszym Sądem, jak również nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu, nie ma ono bowiem wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji. Wniesienie odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna postępowanie sądowe, w którym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie przedmiotu sprawy. Należy również stwierdzić, że specyficzny tryb postępowania, z jakim mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, zasadza się na założeniu, że organ w toku postępowania administracyjnego gromadzi dowody na poparcie swoich twierdzeń, zaś strona odwołująca się czyli powód, w procesie zwalcza te dowody przedstawiając sądowi inne dowody, które zmierzają do obalenia twierdzeń organu. Sąd na nowo przeprowadza bowiem postępowanie dowodowe, gromadząc materiał dowodowy w postępowaniu sądowym, z tego względu przebieg postępowania administracyjnego nie ma wpływu na ostateczną decyzję podejmowaną przez Sąd. W tym miejscu należy stwierdzić, że do powoda należy wykazanie, że zaprezentowane przez organ dowody nie pozwalają na konkluzję taką jak w decyzji, zaś rzeczą sądu nie jest zastąpienie organu i przeprowadzenie postępowania od początku a jedynie ocena legalności decyzji i w zależności od przewidzianych prawem możliwości bądź zmiana decyzji bądź jej uchylenie. W sytuacji, gdy organ stosownych dowodów nie dostarczył i decyzja nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, na odwołującym się nie spoczywa ciężar przeprowadzenia dowodu przeciwnego.

Na podstawie zebranego w ten sposób materiału dowodowego Sąd dokonuje ustaleń faktycznych i dokonuje subsumcji przepisów do ustalonego stanu faktycznego, czego skutkiem jest wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91, Lex nr 3724; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98, Lex nr 35385; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351 /99, Lex nr 38556; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98, Lex nr 52708) Sąd Ochrony konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Przekazanie przez Prezesa URE odwołania wszczyna kontradiktoryjne postępowanie cywilne, którego celem nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Gdyby więc nawet uznać, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych np. w zakresie postępowania dowodowego to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, albowiem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt VI ACa 952/06).

W związku z powyższym, zarzuty dotyczące przebiegu postępowania administracyjnego przed Prezesem URE podlegają uwzględnieniu jedynie w takim zakresie, w jakim ich uwzględnienie uniemożliwiłoby pozostawienie jego decyzji w obrocie prawnym, nawet po ewentualnej reformie jej treści. Taka sytuacja może mieć miejsce wyjątkowo, gdy np. decyzja zawiera nie dające się usunąć uchybień formalne lub, gdy jest przedwczesna z uwagi na niepodjęcie w toku postępowania czynności, których przeprowadzenie przed sądem nie jest możliwe. Reasumując należy stwierdzić, że wskazywane przez powoda naruszenie przepisów kpa nie uzasadnia uchylenia wydanej decyzji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu w niniejszej sprawie.

SSO Bogdan Gierzyński